

ประเด็น เศรษฐกิจ ฉบับที่ C45 24 กันยายน 68		วิทยาลัยการทัพบก
ประเด็น ค่าเงินบาทที่แข็งค่าเกินกว่าพื้นฐานเศรษฐกิจ	ผลกระทบต่อเศรษฐกิจไทย เมื่อค่าเงินบาทแข็งและเงินทุนไหลเข้าปรีศนา	
ประเด็นสำคัญ	- ค่าเงินบาทแข็งเกินพื้นฐานเศรษฐกิจ - เงินทุนไหลเข้าลึกลับและ NEO - บทบาทของเงินบาทในเวทีโลก - ทองคำกับค่าเงินบาท - เงินร้อน vs เงินเย็น - ธนาคารแห่งประเทศไทยกับผู้ว่าการฯ ใหม่ - คำถามเชิงวิพากษ์เพื่ออนาคต	

ในช่วงปี 2568–2569 เศรษฐกิจไทยเผชิญความท้าทายรอบด้าน ทั้งจากปัจจัยภายในและแรงกดดันจากเศรษฐกิจโลก หนึ่งในประเด็นที่ได้รับการจับตามองมากที่สุดคือ **ค่าเงินบาทที่แข็งค่าเกินกว่าพื้นฐานเศรษฐกิจ** และการปรากฏตัวของ **เงินทุนไหลเข้าลึกลับ** ผ่านตัวเลขในดุลการชำระเงินที่เรียกว่า *Net Errors & Omissions (NEO)* ความเคลื่อนไหวดังกล่าวไม่ได้เป็นเพียงเรื่องเทคนิคทางสถิติ หากแต่สะท้อนปรากฏการณ์ที่ซับซ้อนทั้งในเชิงการเงิน การลงทุน การเมืองระหว่างประเทศ และความมั่นคงทางเศรษฐกิจ

รายงานจาก SWIFT ระบุว่าเงินบาทถูกใช้ชำระธุรกรรมระหว่างประเทศในเดือนสิงหาคม 2568 คิดเป็น **0.25% ของการใช้จ่ายทั่วโลก** อยู่อันดับที่ 18 ของโลก และ **อันดับที่ 2 ในอาเซียน** รองจากดอลลาร์สิงคโปร์ ตัวเลขนี้แม้จะเล็กเมื่อเทียบกับดอลลาร์สหรัฐหรือยูโร แต่ถือเป็นก้าวสำคัญสำหรับประเทศไทยที่สกุลเงินของตนถูกใช้ในเวทีโลกมากขึ้น สะท้อนให้เห็นว่าเงินบาทกำลังได้รับการยอมรับในฐานะเครื่องมือทางการเงินระหว่างประเทศมากขึ้นเรื่อย ๆ

เมื่อพูดถึง **ค่าเงิน** หรือ **อัตราแลกเปลี่ยน (exchange rate)** นั่นคือราคาของสกุลเงินหนึ่งเมื่อเทียบกับอีกสกุลเงิน เช่น 32 บาทต่อ 1 ดอลลาร์ หมายความว่า คนไทยต้องใช้เงินบาท 32 บาทเพื่อแลกดอลลาร์ 1 ดอลลาร์ ค่าเงินที่แข็งค่า หมายถึง **ต้องใช้เงินบาทน้อยลงในการแลกเงินดอลลาร์** ขณะที่ค่าเงินอ่อนค่า หมายถึง **ต้องใช้เงินบาทมากขึ้นในการแลกดอลลาร์** สำหรับชีวิตประจำวัน ค่าเงินแข็งมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ในด้านบวก ผู้นำเข้าสินค้าต่างประเทศ เช่น รถยนต์หรือเครื่องใช้ไฟฟ้า จะได้ประโยชน์เพราะใช้เงินบาทน้อยลงในการซื้อสินค้า แต่ในด้านลบ ผู้ส่งออกไทย เช่น เกษตรกรหรือผู้ผลิตชิ้นส่วนอุตสาหกรรมจะเสียประโยชน์เพราะเมื่อแปลงรายได้กลับมาเป็นเงินบาท รายได้ที่ได้จริงจะลดลง

แม้เงินบาทจะเป็นเพียงสกุลเงินขนาดเล็กเมื่อเทียบกับดอลลาร์สหรัฐ ยูโร หรือหยวน แต่การที่ SWIFT จัดอันดับเงินบาทติด **Top 20** ของโลกและ **อันดับ 2 ของอาเซียน** แสดงถึงความเชื่อมั่นในเสถียรภาพของไทย ขณะที่หลายประเทศในภูมิภาคยังไม่สามารถผลักดันสกุลเงินของตนสู่เวทีโลกได้ การที่เงินบาทถูกใช้มากขึ้นจึงมีความหมายเชิงยุทธศาสตร์ เพราะสะท้อนว่าไทยอาจกลายเป็น **“จุดพักเงิน”** หรือ *safe haven* ในภูมิภาค แม้เศรษฐกิจโดยรวมจะยังมีข้อจำกัด แต่เสถียรภาพทางการเงินและโครงสร้างตลาดทุนไทยยังเป็นที่ยอมรับ

สิ่งที่สร้างความน่ากังวลคือ **เงินทุนไหลเข้าและปรีศนา (Errors & Omissions)** เพื่อให้เข้าใจเรื่องนี้จำเป็นต้องอธิบาย **ดุลการชำระเงิน (BOP)** ซึ่งเป็นบัญชีที่บันทึกการไหลเข้าออกของเงินตราต่างประเทศ

โดยประกอบด้วย **บัญชีเดินสะพัด, บัญชีทุนและการเงิน, และ ข้อผิดพลาดและตกหล่น (NEO)** โดยทั่วไป ตัวเลข NEO ควรมีขนาดเล็กและไม่ต่อเนื่อง เปรียบเหมือน “**เศษข้าวติดหม้อ**” ของระบบสถิติ แต่ในกรณีของไทยกลับสูงถึง **3,000–4,000 ล้านดอลลาร์ต่อไตรมาส** และต่อเนื่องมานานกว่า 2 ปี

ปรากฏการณ์ **เงินทุนไหลเข้า** และตัวเลข NEO ที่สูงผิดปกติ ของไทยไม่ได้เป็นเพียงปัญหาทางสถิติ แต่สะท้อนการเคลื่อนย้ายเงินที่อาจมีแหล่งที่มาหลากหลาย ทั้ง **เงินร้อน (Hot Money)** เพื่อเก็งกำไร, **เงินปลอดภัย (Safe Haven Capital)** ของนักลงทุนต่างชาติ, และแม้กระทั่ง **ทุนเคลื่อนย้ายผิดกฎหมาย (Illicit Flows)** ที่โยงกับ **อาชญากรรมข้ามชาติ การพนันออนไลน์ คริบโด และ เครือข่ายทุนสีเทาในภูมิภาคชายแดน** ความซับซ้อนดังกล่าวทำให้ไทยเสี่ยงที่จะกลายเป็น **จุดพักเงิน** โดยไม่สร้างประโยชน์ต่อเศรษฐกิจจริง

ขณะเดียวกัน **ราคาทองคำ** ที่พุ่งขึ้นกว่า **40% ในปี 2568** ก็ยิ่งดึงดูดเงินทุนต่างชาติเข้ามาซื้อขายทองในไทย ส่งผลให้ **ค่าเงินบาทแข็งขึ้น** อย่างรวดเร็ว รัฐบาลจึงมีแนวคิด **เก็บภาษีทองคำ** เพื่อสกัด แต่ผู้เชี่ยวชาญเตือนว่านี่อาจเป็นเพียงการแก้ปัญหาที่ “**ปลายเหตุ**” และเสี่ยงทำให้ไทยสูญเสียบทบาท **ศูนย์กลางการค้าทองในเอเชีย** เมื่อเปรียบเทียบกับ **กรณีดูไบ** จะเห็นความคล้ายคลึงอย่างยิ่ง เพราะแม้ดูไบจะเติบโตจนเป็นศูนย์กลางทองคำของตะวันออกกลาง แต่โครงสร้างตลาดกลับถูกผูกขาดโดย **ตระกูลเศรษฐีอินเดีย** ความมั่งคั่งจึงกระจุกตัวในมือกลุ่มทุนต่างชาติ มากกว่าที่จะกระจายสู่เศรษฐกิจท้องถิ่น และเมื่อรัฐบาลอินเดียลดภาษีนำเข้าทองคำ อุปสงค์ในดูไบก็หดตัวทันที **16% ในไตรมาสเดียว**

กรณีนี้สะท้อนให้เห็นว่า หากไทยดำเนินนโยบายที่บั่นทอนความสามารถในการแข่งขัน หรือปล่อยให้ **ตลาดทอง** ถูกครอบงำโดย **ทุนสีเทา** ผลลัพธ์ที่ตามมาอาจไม่ต่างจากดูไบ คือมี **ค่าเงินแข็งแต่เศรษฐกิจเปราะบาง** และไม่สามารถใช้โอกาสจากการไหลเข้าของเงินทุนให้เกิดประโยชน์อย่างยั่งยืนได้

คำถามคือ **เงินทุนเหล่านี้มาจากไหน** นักวิชาการ เช่น **ดร. ศุภวุฒิ สายเชื้อ** ประธานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ มองว่าอาจเป็น **เงินร้อน** หรือเงินที่เข้ามาเพื่อหลีกเลี่ยงความเสี่ยงจากการเมือง

โลก บางส่วนอาจมีลักษณะการฟอกเงิน ขณะที่อีกมุมหนึ่งอาจเป็น **เงินปลอดภัยของเศรษฐกิจโลก** ที่ต้องการนำเงินเข้ามาพักในประเทศที่เสถียรภาพดีกว่า หากเป็น **เงินร้อน** ความเสี่ยงคืออาจไหลออกทันทีเมื่อสถานการณ์เปลี่ยน ทำให้ค่าเงินผันผวนอย่างรุนแรง แต่หากเป็นเงินปลอดภัย นี่ก็โอกาสในการดึงดูดเงินทุนระยะยาว

อีกหนึ่งประเด็นที่เชื่อมโยงโดยตรงคือ **ความสัมพันธ์ระหว่างทองคำกับค่าเงิน** ราคาทองคำที่พุ่งขึ้นกว่า 40% ในปี 2568 ถูกโยงว่าเป็นสาเหตุสำคัญของการแข็งค่าของเงินบาท เพราะไทยเป็นศูนย์กลางการซื้อขายทองในภูมิภาค การที่ราคาทองสูงขึ้นทำให้เกิดการไหลเข้าของเงินตราต่างประเทศเพื่อซื้อทอง ส่งผลให้เงินบาทแข็งขึ้นอย่างรวดเร็ว รัฐบาลจึงมีแนวคิดเก็บภาษีการซื้อขายทองคำเพื่อสกัดเงินทุนไหลเข้า อย่างไรก็ตาม **ดร. พัทธน์ เหลืองนฤมิตชัย** หัวหน้านักเศรษฐศาสตร์ กลุ่มธุรกิจการเงินเกียรตินาคินภัทร (KKP) ชี้ว่า การส่งออกทองเป็นเพียง “**อาการปลายทาง**” ไม่ใช่ต้นเหตุที่แท้จริง การเก็บภาษีทองคำอาจบั่นทอนความสามารถการแข่งขัน

ของไทย และทำให้ประเทศสูญเสียบทบาท **ศูนย์กลางการค้าทองในเอเชียในแง่**

กรณีของ **ดูไบ** เป็นกรณีศึกษาเปรียบเทียบที่น่าสนใจ แม้ดูไบจะเป็นที่รู้จักในฐานะ “**ศูนย์กลางการค้าทองคำของตะวันออกกลาง**” แต่โครงสร้างตลาดกลับถูกครอบงำโดย **ตระกูลมหาเศรษฐีอินเดีย** ผ่านสามบริษัทยักษ์ใหญ่ ได้แก่ **Malabar Gold & Diamonds, Joyalukkas และ Kalyan Jewellers** ความมั่งคั่งที่เกิดขึ้นจึงกระจุกตัวในกลุ่มผู้ประกอบการต่างชาติ

มากกว่าที่จะกระจายไปสู่คนท้องถิ่น ความนิยมทองคำในกลุ่มผู้อพยพอินเดียที่มีจำนวนกว่า 7.2 ล้านคนในคูโบ กลายเป็นแรงขับเคลื่อนตลาดหลัก แต่เมื่อรัฐบาลอินเดียลดภาษีนำเข้าทองคำ อุปสงค์ในคูโบลดลงทันทีถึง 16% ในไตรมาสเดียว เหตุการณ์นี้สะท้อนว่าการพึ่งพาตลาดต่างชาติหรือกลุ่มผู้ซื้อเพียงไม่กี่กลุ่ม ทำให้ตลาดทองคำมีความเปราะบางต่อการเปลี่ยนแปลงนโยบายภายนอก สำหรับประเทศไทยที่กำลังถกเถียงเรื่องการเก็บภาษีทองคำ กรณีดูไบคือ **บทเรียนเชิงเปรียบเทียบ** ว่าหากนโยบายใหม่บั่นทอนความสามารถในการแข่งขัน ไทยก็อาจสูญเสียบทบาทศูนย์กลางในอนาคต

ในขณะเดียวกัน เศรษฐกิจไทยยังเผชิญความท้าทายจาก **การคลัง** งบประมาณปี 2569 เพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย แต่หนี้สาธารณะอยู่ในระดับสูงสุดในรอบ 20 ปี ทำให้เกิดความกังวลว่าไทยกำลังเข้าสู่ **“หน้าผาด้านการคลัง”** หากใช้งบประมาณอย่างไม่มีประสิทธิภาพ ไทยอาจถูกลดเครดิตโดยสถาบันจัดอันดับ เช่น Moody's ซึ่งจะทำให้ต้นทุนการกู้เงินเพิ่มขึ้น มาตรการกระตุ้นระยะสั้นอย่าง **“คนละครึ่ง”** แม้ช่วยเสริมกำลังซื้อ แต่ก็ไม่เพียงพอในการแก้ปัญหาเชิงโครงสร้าง สิ่งจำเป็นคือการใช้งบประมาณไปในโครงการลงทุนระยะยาว เช่น โครงสร้างพื้นฐานและการยกระดับอุตสาหกรรม

ในแง่ของเงินทุนต่างชาติ มีการถกเถียงถึงความจำเป็นในการเปลี่ยน **เงินร้อน (Hot Money)** ที่ไหลเข้าเพื่อเก็งกำไรในตลาดการเงิน ให้กลายเป็น **เงินเย็น (Cold Money)** หรือการลงทุนระยะยาว เช่น FDI การสร้างโรงงาน และอสังหาริมทรัพย์ **รศ.ดร. สมภพ มานะรังสรรค์** อธิการบดี สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ (PIM) เสนอว่าไทยควรมีมาตรการจูงใจให้เงินทุนต่างชาติอยู่ในประเทศนานขึ้น เช่น การสนับสนุนอุตสาหกรรมเป้าหมาย การออกวีซ่าพิเศษสำหรับนักลงทุน หรือการส่งเสริมตลาดทุนให้เชื่อมโยงกับภาคเศรษฐกิจจริง

ความท้าทายอีกด้านคือ **บทบาทของธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.)** โดยเฉพาะการเข้ารับตำแหน่งของ **นายวิทย์ รัตนกร** ในเดือนตุลาคม 2568 ภารกิจหลักคือการรักษา **เสถียรภาพค่าเงิน** และตรวจสอบ **เงินทุนไหลเข้าลึกลับ** ซึ่งจำเป็นต้องร่วมมือกับ **สำนักงานป้องกันและปราบปราม การฟอกเงิน (ปปง.)** เพื่อป้องกันไม่ให้เงินสีเทาเข้ามาบั่นทอนระบบการเงินไทย

นอกจากนี้ เศรษฐกิจไทยยังต้องเผชิญแรงกดดันจาก **บริบทโลก** การดำเนินนโยบายการเงินของสหรัฐฯ การเคลื่อนไหวของค่าเงินดอลลาร์ และมาตรการภาษีของรัฐบาลทรัมป์ ล้วนส่งผลกระทบต่อไทย หากศาลสูงสหรัฐฯ ตัดสินว่านโยบายภาษีดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไทยอาจได้ประโยชน์จากการค้าโลกที่กลับมาฟื้นตัว แต่หากทรัมป์ชนะ ผลลัพธ์จะตรงกันข้าม และประเทศที่พึ่งพาการส่งออกสูงอย่างไทยจะได้รับผลกระทบหนัก

ในส่วนของ **ภาคเอกชน** ความกังวลมีมากขึ้นเรื่อย ๆ โดย **หอการค้าไทย** เตือนว่าการแข็งค่าของเงินบาทที่แตะ **31.70 บาท/ดอลลาร์** ถือเป็นการแข็งค่าที่รุนแรงและรวดเร็วที่สุดในรอบหลายปี และไม่

สะท้อนศักยภาพเศรษฐกิจจริง ผลกระทบที่เห็นได้ชัดคือภาคการส่งออก ภาคการท่องเที่ยว และภาคเกษตรกรรมที่ สูญเสียรายได้ทันที การแข็งค่าอย่างฉับพลันยังเกิดจากการอ่อนค่าของดอลลาร์ ราคาทองคำที่สูง และกระแส *fund flow* รวมถึง *crypto* ที่เข้ามาเสริมแรงเก็งกำไร หอการค้าไทยจึงเสนอให้ **แยกดุลทองคำ** ออก

จากดุลการชำระเงิน และให้ธนาคารแห่งประเทศไทยจัดการค่าเงินบาทอย่างเป็นระบบ เพื่อไม่ให้ภาคธุรกิจไทยสูญเสียขีดความสามารถในการแข่งขัน

ทั้งหมดนี้สะท้อนว่า **ค่าเงินบาทแข็งเกินจริง** ไม่ใช่เพียงปัญหาทางการเงิน หากแต่เป็นบททดสอบต่อ **เศรษฐกิจไทยทั้งระบบ** ตั้งแต่ความสามารถในการแข่งขันของผู้ส่งออก เสถียรภาพการคลัง จนถึงความเชื่อมั่นของนักลงทุนระหว่างประเทศ หากรัฐบาลและ ธปท. ไม่สามารถสร้างสมดุลระหว่าง **การรักษาเสถียรภาพค่าเงิน** และ **การดึงดูดเงินลงทุนระยะยาว** ได้ ไทยอาจต้องเผชิญแรงสั่นสะเทือนทางเศรษฐกิจที่รุนแรงกว่าที่คาด

จากการวิเคราะห์สถานการณ์ **ค่าเงินบาทแข็ง** และการไหลเข้าของ **เงินทุนหลักกลับ** สามารถสรุปออกมาเป็นข้อเสนอเชิงนโยบายที่ควรพิจารณาอย่างรอบด้าน เพื่อรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

ประการแรก ไทยควรให้ความสำคัญกับการ **จัดการเงินทุนไหลเข้าอย่างโปร่งใส** การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่และการสร้างความร่วมมือระหว่างสถาบันการเงินกับหน่วยงานรัฐถือเป็นมาตรการที่จำเป็น เพื่อให้สามารถติดตามและตรวจสอบเส้นทางของเงินทุนได้อย่างชัดเจน การดำเนินการในลักษณะนี้จะช่วยป้องกันความเสี่ยงจาก **เงินสีเทา** และการฟอกเงิน ซึ่งเป็นปัญหาที่บ่อนทำลายความน่าเชื่อถือทางการเงินของประเทศในระยะยาว

ประการที่สอง รัฐบาลจำเป็นต้อง **เสริมสร้างวินัยการคลัง** การใช้จ่ายภาครัฐควรมีเป้าหมายระยะยาวและหลีกเลี่ยงมาตรการที่มีลักษณะเป็น **ประชานิยมระยะสั้น** ซึ่งแม้จะช่วยสร้างแรงกระตุ้นทางเศรษฐกิจทันที แต่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาคะอับโครงสร้างได้อย่างยั่งยืน สิ่งสำคัญคือการจัดสรรงบประมาณไปยังการลงทุนใน **โครงสร้างพื้นฐาน** และนโยบายที่ช่วยยกระดับ **ผลิตภาพ (productivity)** ของเศรษฐกิจไทย

ประการที่สาม ไทยควรเดินหน้า **ปรับโครงสร้างตลาดเงินและตลาดทุน** โดยพัฒนาเครื่องมือทางการเงินที่สามารถรองรับการลงทุนระยะยาว เพื่อดึงดูด **เงินเย็น (Cold Money)** เข้าสู่ระบบมากกว่าการเปิดช่องให้ **เงินร้อน** ไหลเข้าเพื่อเก็งกำไรเพียงชั่วคราว การสร้างระบบตลาดทุนที่เอื้อต่อการลงทุนระยะยาวไม่เพียงเพิ่มเสถียรภาพ แต่ยังช่วยให้ไทยสามารถผูกโยงเงินทุนเข้ากับภาคเศรษฐกิจจริงได้มากขึ้น

ประการที่สี่ ประเทศไทยควรใช้ยุทธศาสตร์ **การทูตเศรษฐกิจเชิงรุก** เพื่อลดการพึ่งพาตลาดใดตลาดหนึ่งมากเกินไป การสร้างพันธมิตรทางเศรษฐกิจทั้งในภูมิภาคอาเซียนและนอกภูมิภาคจะเป็นเกราะป้องกันที่สำคัญต่อผลกระทบจาก **สงครามการค้า** ที่ยังคงมีความไม่แน่นอนสูงในระยะยาว การกระจายตลาดและการสร้างเครือข่ายพันธมิตรใหม่จึงเป็นแนวทางสำคัญในการเพิ่มอำนาจต่อรองของไทย

สุดท้าย ไทยควรให้ความสำคัญกับการ **รักษาความสามารถในการแข่งขันของตลาดทองคำ** มาตรการใด ๆ ที่บั่นทอนสถานะของไทยในฐานะศูนย์กลางการค้าทองคำในภูมิภาคควรได้รับการพิจารณา

อย่างระมัดระวัง กรณีศึกษาของ **ดูไบ** แสดงให้เห็นว่า แม้จะเป็นตลาดที่มีศักยภาพสูง แต่หากโครงสร้างตลาดถูกครอบงำโดยผู้เล่นเพียงไม่กี่ราย หรือพึ่งพิงกลุ่มผู้ซื้อเฉพาะกลุ่มมากเกินไป ความเปราะบางจะเพิ่มขึ้นทันที สำหรับไทย การสร้างความโปร่งใส ป้องกันการผูกขาด และการกระจายผลประโยชน์ให้สู่เศรษฐกิจในวงกว้างเป็นสิ่งสำคัญที่จะรักษาความได้เปรียบเชิงยุทธศาสตร์ในตลาดทองคำ

เมื่อพิจารณาสถานการณ์ค่าเงินบาทที่แข็งค่าผิดปกติและเงินทุนไหลเข้าลึกลับผ่านตัวเลข NEO ประเด็นที่ควรถามคือ ปรากฏการณ์เหล่านี้สะท้อนถึง **ความแข็งแกร่งแท้จริงของเศรษฐกิจไทย** หรือเป็นเพียงภาพลวงตาที่เกิดจากเงินทุนระยะสั้นซึ่งอาจไหลออกไปทุกเมื่อ หากเป็นเช่นนั้น ไทยควรยอมรับการไหลเข้าของ **เงินร้อน** เพียงเพื่อรักษาเสถียรภาพค่าเงินและทุนสำรองระหว่างประเทศ หรือควรมุ่งหากกลไกที่จะเปลี่ยนเงินทุนเหล่านี้ให้กลายเป็น **เงินเย็น** ที่สร้างงานและผลิตภาพในประเทศอย่างยั่งยืนมากกว่า

อีกคำถามที่สำคัญคือ การที่รัฐบาลพิจารณาเก็บ **ภาษีทองคำ** จะช่วยแก้ปัญหาค่าเงินบาทแข็งได้จริงหรือไม่ หรือเป็นเพียงการแก้ปัญหาที่ “ปลายเหตุ” ซึ่งอาจทำให้ไทยสูญเสียบทบาท **ศูนย์กลางการค้าทองคำ** ในเอเชียไปในระยะยาว บทเรียนจากกรณีดูไบชี้ชัดว่า หากโครงสร้างตลาดถูกผูกขาดหรือพึ่งพิงกลุ่มผู้ซื้อเฉพาะกลุ่มมากเกินไป ประเทศจะไม่ได้ประโยชน์เต็มที่และเสี่ยงต่อความเปราะบางจากการเปลี่ยนแปลงนโยบายภายนอก

นอกจากนี้ คำถามเชิงวิพากษ์ที่ผู้อ่านควรตั้งต่อคือ ภาครัฐมีศักยภาพเพียงใดในการสร้าง **ความโปร่งใสของกระแสเงินทุน** ท่ามกลางข้อจำกัดด้านข้อมูลและกลไกกำกับดูแลที่ยังไม่สมบูรณ์ และในมิติระหว่างประเทศ ไทยควรดำเนิน **การทูตเศรษฐกิจเชิงรุก** อย่างไรเพื่อรับมือกับ **สงครามการค้า** ที่ยังคงไม่แน่นอน ควรเลือกที่จะปรับตัวตามแรงกดดัน หรือจะกล้าเดินหน้าเชิงรุกด้วยการสร้างพันธมิตรใหม่เพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองในเวทีโลก

ท้ายที่สุด เมื่อพิจารณาค่าเงินบาทที่แข็งค่าผิดปกติและเงินทุนไหลเข้าลึกลับผ่านตัวเลข NEO คำถามสำคัญคือ ปรากฏการณ์นี้สะท้อน **ความแข็งแกร่งแท้จริง** ของเศรษฐกิจไทย หรือเป็นเพียง “ภาพลวงตาทางการเงิน” จากเงินทุนระยะสั้นที่ไหลเข้า-ออกได้ทุกเมื่อ ไทยควรยอมรับ **เงินร้อน** เพียงเพื่อรักษาเสถียรภาพค่าเงินและทุนสำรอง หรือควรมุ่งปรับกลไกเพื่อแปลงเป็น **เงินเย็น** ที่สร้างงานและผลิตภาพในประเทศอย่างยั่งยืน อีกทั้งการพิจารณา **ภาษีทองคำ** แก่ค่าเงินบาทแข็งเป็นเรื่องเหมาะสมหรือไม่ หากเสี่ยงทำลายบทบาท **ศูนย์กลางการค้าทองคำ** ของไทยในระยะยาว สุดท้าย คำถามเหล่านี้ไม่มีคำตอบเดียว แต่ควรเป็นจุดเริ่มต้นของการถกเถียงเชิงนโยบาย ว่าประเทศไทยจะก้าวผ่านบททดสอบ **ค่าเงินบาทแข็ง** และ **เงินทุนไหลเข้าลึกลับ** อย่างไร และจะใช้วิกฤตครั้งนี้เพื่อเร่ง **ปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ** ไปสู่ความยั่งยืนได้หรือไม่

พ.อ.หญิง นवलสมร จรวงษ์

อจ.กก.วทบ.

แหล่งอ้างอิง

1. SWIFT. (2568). รายงานการใช้สกุลเงินในธุรกรรมระหว่างประเทศ เดือนสิงหาคม 2568. แปลและเผยแพร่โดย สำนักข่าวไทย.
2. ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2568). รายงานเสถียรภาพระบบการเงินไทย ปี 2568. กรุงเทพฯ: ธนาคารแห่งประเทศไทย.
3. พิพัฒน์ เหลืองนฤมิตชัย. (2568, 20 สิงหาคม). การเก็บภาษีทองคำ: ปลายเหตุของปัญหาค่าเงินบาทแข็ง. *กรุงเทพธุรกิจ*. สืบค้นจาก <https://www.bangkokbiznews.com>
4. ศุภวุฒิ สายเชื้อ. (2568, 15 กรกฎาคม). เงินทุนไหลเข้าและความเสี่ยงเศรษฐกิจไทย. *มติชนออนไลน์*. สืบค้นจาก <https://www.matichon.co.th>
5. สมภพ มานะรังสรรค์. (2568, 2 กันยายน). เงินร้อน-เงินเย็น: ทางเลือกเชิงนโยบายของไทย. *ประชาชาติธุรกิจ*. สืบค้นจาก <https://www.prachachat.net>